

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

အတိတ်ဟောင်းနဲ့
အလွမ်းကျောင်း

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သူငယ်ချင်းရေ...

ဘဝဆိုတာ

တိုတောင်းလှပါတယ်တဲ့ ။

ကျောင်းတော်က ဘဝ

တိုတောင်းခဲ့တာ

ငါ မကျေနပ်ဘူးဟာ

မကျေလည်တာကို

ပြေလည်အောင် ဖန်တီးလို့ မရတာ

လွန်ဆန်မရတဲ့

လောကနိယာမတစ်ခုလား။

ဝေးကွာခဲ့ကြမှ

ပျော်ရွှင်ခြင်းမှတ်တမ်းတွေ

အခါခါ ကြည့်ခဲ့လို့

ငါ့စာရွက်တွေ ကြေမွဲခဲ့ပေါ့။ ။

"Into the same river, we go down and we do not go down : For water flows in and flowsout"

Heraclitus (535-447 BC)

အခန်း (၁)

"နင် နေကောကောင်းရဲ့ လား...ရှင်ငြိမ်း"

နေကောင်းပါတယ်ဟု ပြောနေခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ နော်မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကို နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်မေးသည် ။

"ကောင်းပါတယ် မေနှင်းရယ်...နင်ကလည်း ငါ့ကို ကြည့်နေပုံက တကယ့်ကို လူမမာကြည့်ပုံမျိုးပါလား။ နင် အဲဒီလိုကြည့်တော့လေ ငါ ဟိုစကားလေးကို သွားပြီးအမှတ်ရမိတယ် သိလား"

"ဘာစကားလဲ"

ရှေ့နေပီပီ စကားအရမ်းတတ်သော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မိအောင် နော်မေ နှင်းချစ် လိုက်မပြောတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သာ ဘယ်စကားလဲဟု စကား ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော စာအုပ်ထူကြီးကို စားပွဲ ပေါ်လှမ်းတင်ကာ ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာ မှီရင်း...

"တို့ ဆရာတွေ ပြောတာပါဟာ...ဘာတဲ့ ...ရဲ့တွေက လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီဆိုရင် တရားခံဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်တဲ့ ။ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုတွေကျတော့ ဒီလူလူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်တဲ့ ။ ခုလည်း နင်လည်း ငါ့ကို ခဏလေး နေမ

ကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ လူနာဆိုတဲ့ အကြည့်ကနေ ပြောင်းမကြည့်နိုင်တော့ ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား"

"အမ်...အမလေး...ပြောမှ ပြောတတ်ပါနော်။ ကျုပ်စိတ်ပူတာ အလ ကားသက်သက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်တယ်"

စိတ်ဆိုးသလိုနှင့် ပြောသော နော်မေနှင်းချစ်ကို ကြည့်ပြီး ရှင်ငြိမ်းမိုး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ...

"ဪ...ဒါနဲ့ နင် ဖုန်းထဲမှာ တုန်းက လူချင်းတွေ့ရင် ပြောစရာရှိတယ်ဆို။ အဲဒါ...ဘာလဲ"

နဲ့ခင်းတုန်းက ဖုန်းဆက်စဉ်က ပြောစရာရှိသည် ဟု ဆိုသဖြင့်..."

"ပြောလေ"

"အခု မပြောသေးဘူး။ နင်နဲ့ တွေ့တော့မှ ပြောလည်း ပြောမယ်။ ပေးစရာလည်း ရှိသေးတယ် ရှင်ငြိမ်းမိုး"

ဟု မေနှင်းချစ်က ပဟေဠိဝှက်ခဲ့သဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးက မမေ့မလျော့ ပြန်မေးခြင်းဖြစ်သည် ။ ပြီးရယ်နေသော နော်မေနှင်းချစ်ရဲ့ မျက်နှာ အနည်းငယ်တည်သွားသည် ။ ထို့နောက် ခပ်ဆွေးဆွေးမျက်နှာဖြင့်...

"ဪ...ဘာလိုလိုနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ကခွဲထွက်လာတာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတောင် ရှိတော့မှာ ပါလားနော်"

"....."

"အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကို မစောင့်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်ကို မှန်တာပဲ ရှင်ငြိမ်း...နောက်ပြီး ရှိပါသေးတယ်။ 'Into the same river , we go down and we do not go down : for water flows in and flowsout' တဲ့ "

"နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မေနှင့် ရဲ့ ။ နင်ပြောတာကို ငါနား
တောင်မလည်ဘူး။ နင်ပြောတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ"

မေးမှ မေးပါ့မလား စိုးရိမ်နေသော မေနှင်းချစ်မှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ အ
မေးစကားကြောင့် နှစ်ခြိုက်သွားသည်။ ။

"အမှန်တော့ နင်လည်း အဲဒီစကားကို ကြားဖူးနားဝ ရှိပြီသားပါဟာ
"

"ဘယ်စကားကိုလဲ"

ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူနည်းတူ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ကျောက်ပုံမှီထို
င်ချလိုက်သော မေနှင်းချစ်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်မေးလိုက်သည်
။ မေနှင်းချစ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ...

"တူညီတဲ့ မြစ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ကြိမ်တည်းမှာ ခြေထောက်နှစ်
ခါ မချနိုင်ဘူး။ မင်းက ခြေထောက်ကိုချပြီး ပြန်နုတ်၊ ပြီးရင် ပြန်ချ၊ အဲဒီ
ပင်လယ်ဟာ မင်းခြေချခဲ့တဲ့ ပင်လယ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ စောစောက
မင်းခြေချခဲ့တဲ့ ရေတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီရေတွေက
စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီတဲ့ "

"ဟုတ်ပါပြီ...နင့်စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ နင် ရှင်းပြနေတာတော့ ဟု
တ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု နင် ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ။ ငါ လုံးဝ နားမလည်
ဘူး မေနှင်း"

"ရှင်းရှင်းလေးပါ...ငါ အခုပြောနေတာက ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ သဘော
ကို ပြောနေတာ"

"ပြောင်းလဲခြင်း..."

"ဟုတ်တယ်...ပြောင်းလဲခြင်း"

မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ စကားကို ထောက်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

ဒီအချိန်ထိ ရှင်ငြိမ်းမိုး နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဆဲက...

"Please မေနှင်း...နင် အခု ငါ့ကို ပြောနေတာတွေက သိပ်မြင့်နေသလားလို့ ...အခု ငါ့ကို လူလိုပြောပါလား"

"ချေးထုပ်မ...ငါက လူလိုမပြောလို့ နတ်လိုပြောနေလို့ လား"

မေနှင်းချစ် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဒေါသဖြစ်နေသော မေနှင်းကိုကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်ကာ...

"ဆောရီး...ဆောရီး...ငါ လောသွားလို့ ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။ နင်က သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာကိုးဟ"

"သူငယ်ချင်းရေ...

ဘဝဆိုတာ

တိုတောင်းလှပါတယ်တဲ့။ ။

ကျောင်းတော်ကဘဝ

တိုတောင်းတာကိုတော့

ငါ မကျေနပ်ဘူးဟာ"

"လာပြန်ပြီ"

"လာပြန်ပြီလုပ်မနေနဲ့ ...ငါ ပြောနေသမျှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲရော"

ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ရွတ်ပြီး စာအုပ်ကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသော ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာလေးကို မေနှင်းချစ်က လှမ်းကမ်းပေးသည်။ ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက မေနှင်းကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ပြီး ဖိတ်စာကို လှမ်းယူ
လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ...ငါတို့ တက်ခဲ့တဲ့ အမှတ် (၁၉) ရဲ့ ပုလဲရတုသဘင်ဖိတ်ကြား
လွှာ"

"ဘာရယ်"

"ဟုတ်တယ်...အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်
နေရတော့ နင့်ကို ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘူး။ ကြားထဲမှာ လည်း မတွေ့ရတာ
အတော်ကြာပြီမဟုတ်လား။ နင့်ကို မပြောဖြစ်တာက နင်လည်း စိတ်ဝင်
စားမယ် မထင်လို့ လေ"

မေနှင်းချစ်ရဲ့ စကားတွေ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲ မဝင်တော့။

ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာလေးကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည် ။ အဖြူ
ရောင်ကတ်ပြားလေး ထွက်လာသည်။ ။

အမှတ် (၁၉) ကျောင်းတော်၏ ပုလဲရတုသဘင် ဖိတ်ကြားလွှာတဲ့ ။

ဘာလို့ လဲ...ဘာလို့ မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်း စိတ်ဝင်စားမယ့်ကိစ္စ မ
ဟုတ်ဘူး လို့ မှတ်ချက်ပေးရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားရမယ့်ကိ
စ္စမဟုတ်ဘဲ အသိမပေးရတာလဲ။

ဤမိခင်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ပညာရည်နို့ကို သောက်သုံးခဲ့သည့် ထဲ
တွင် ရှင်ငြိမ်းလည်း အပါအဝင်ပဲလေ။

ဒီတော့ မိခင်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့မင်္ဂလာအတွက် ရှင်ငြိမ်းလည်း တတ်နိုင်
တဲ့ ဘက်က တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ရမည်မဟုတ်လား။

အခုတော့...

"အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါတော့ဟာ"

"....."

ငါတို့ လည်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ငြိမ်းရယ်"

"နေ...နေပါဦး...မေနှင်း...အခု...အခု နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နင်ပြောနေတာတွေကို ငါ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး"

ရှင်ငြိမ်းမိုး လေဖြတ်နေသူတစ်ယောက်လို စကားထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်သည် ။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖိတ်စာလေးကတော့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသည် ။

"ငါပြောတာက...ဟိုလေ..."

"ဘာလို့ အကြောင်းအရာတွေကို ရောထွေးပစ်လိုက်တာလဲ။ မေ့သင့်တာမေ့...ဖြစ်သင့်တာဖြစ်...လုပ်သင့်တာလုပ်ကြတာပဲ။ ကိစ္စတိုင်းကို မြဲပါတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် နင်ပြောတဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းကို လက်မခံနိုင်တဲ့ ငါက ပြောင်းလဲချိန်မတန်သေးဘူးလို့ နင်မှတ်ထင်နေတာလား"

"ဟိုလေ..."

"ငါ နင်တို့ ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ နင်တို့ ကို အံ့ဩတယ်ဟာ"

"ရှင်ငြိမ်း"

ရှင်ငြိမ်းမိုး ခပ်မတ်မတ် ပြောင်းထိုင်ကာ...

"ငါတို့ ဆရာမကြီး ဒေါ်မြမြဦးကလည်း ဆုံးမခဲ့ဖူးတယ်လေ။ နင်မှတ်မိမလားတော့မသိဘူး။ ငါတော့ မှတ်မိတယ်။ လူဆိုတာ ရေလို ကျင့်ကြံရမယ်ဆိုတာလေ။ ရေဟာ ခွက်ထဲရောက်သွားလို့ လည်း ပုံသ

ဣဉာဏ်မပြောင်းဘူး။ လျှို့ဝှက်ကြားထဲရောက်သွားလည်း စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းဆဲတဲ့ ။ နေရာနဲ့ အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး မပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သူဟာ တရားသေဆန်တဲ့ သူ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ မနေတတ်တဲ့ သူဆိုတာလေ...မှတ်မိလား"

"သိပ်မှတ်မိတာပေါ့"

မေနှင်း လိုလိုလားလား ထောက်ခံလိုက်သည် ။ အဲဒီလို ဆုံးမခံရသည့် နေ့ကို ဘယ်မေ့လို့ ဖြစ်မှာ လဲ..."

အဲဒီနေ့...

အခန်း (၂)

အဲဒီနေ့က ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက ဆိုးသွမ်းသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီး မေနှင်းတို့ တစ်ခန်းလုံးကို ဆုံးမစကားပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဆိုးသွမ်းသော ကျောင်းသားနှစ်ဦးမှာ စိုင်းဆိုင်ဖဦးနှင့် ဝေယျာအောင် ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းပြောမည်ဆိုလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို သိထားမှ ဖြစ်မည်။

ဟိုး...သူငယ်တန်းစတက်တဲ့ နှစ်ကတည်းက မေနှင်းတို့ နှင့် အတန်းတူ၊ အခန်းတူဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း ပို၍ သိနေသည်။ ။

အမယ်...လူတွေကသာ သူငယ်တန်း စတက်တာ။ ပုံစံတွေကတော့ ကျောင်းမှာ အနေကြာနေတဲ့ ဆရာကြီးတွေလို ခပ်တည်တည်။

သိတဲ့ အတိုင်း သူငယ်တန်းစတက်တဲ့ ရက်တွေဆိုလျှင် စာသင်ခန်းမ ၊ ငရဲကျနေသည့် အလား။ အိမ်ပြန်ချင်လို့ ငိုတဲ့ သူက ငို၊ ဆီးဝမ်းမထိန်းနိုင်လို့ စွန့်သူကစွန့်၊ မျောက်လောင်းလေးတွေလို မြောင်းဆန်အောင် ဆော့သူက ဆော့နှင့်။ ။

ထိုသို့ မြောင်းဆန်အောင် ဆော့သည့် ကျောင်းသားနှစ်ယောက် စိုင်းဆိုင်ဖဦးနှင့် ဝေယျာအောင်က ပေါင်းမိသွားသည်။ ။

ပါးစပ်သေနတ်လုပ်ကာ တခိုင်းခိုင်း၊ တဒုန်းဒုန်းအော်ကာ ဟိုခုံပြေး ကူးလိုက်၊ ဒီခုံပြေးကူးလိုက်နှင့် အတော့်ကို အငြိမ်မနေတဲ့ နှစ်ယောက်။

အိမ်ပြန်ချင်လို့ တစ်ငိုတည်းငိုနေတဲ့ သူက ရှင်ငြိမ်မိုး။ ငိုနေတဲ့ ကလေးကို မချော့တတ်၊ချော့တတ်နှင့် ချော့သူက နော်မေနှင်းချစ်။

ဤသို့ဤနှယ် ဇာတ်လမ်းက စခဲ့လေသည် ။

မေနှင်းတို့ လေးယောက်သည် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်လို့ လည်း ပြောမရ၊ မခင်ဘူးလို့ လည်း မှတ်ချက်ချမရဘဲ အတန်းတူ အခန်းတူလိုက်၊ အတန်းတူ အခန်းကွဲလိုက်နှင့် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ သို့ ရောက်လာကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဆိုးသွမ်းပုံက တစ်မျိုး။ ရန်မဖြစ်တတ်ကြဘဲ လူဆိုးစာရင်းဝင်နေသည် ။ ဘယ်သူ့ကို နောက်လိုက်လို့ ၊ ဘယ်သူ့ကို စလိုက်လို့ ဆိုလျှင် ဘယ်သူတွေကြောင့် လဲ မမေးနှင့် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဆိုတာ ပြေးကြည့်စရာမလို။ တွေးကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည် ။

မေနှင်းတို့ တက်သော အလယ်တန်းကျောင်းခန်းထဲတွင် စိန်ပန်းပင်များ အပေါများ ဆုံး ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းဝန်အုတ်တံတိုင်း ပတ်ပတ်လည်ဘေးတွင် စိန်ပန်းပင်များ အစီအရီ စိုက်ပျိုးထားသည် ။

ရှာရှာဖွေဖွေလုပ်တတ်သော ဝေယျာအောင်တစ်ယောက် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် စိန်ပန်းသီးတွေ ခူးစားရာ အစားလွန်ပြီးအန်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး။

အစာအဆိပ်သင့်တာဟု ထင်မှတ်ပြီး ဆေးရုံပို့တော့မှ ဆရာသမားက ပြူးပြူးပြပြ ထင်သည် ။

ထိုသို့ ပြဿနာကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး မီးထွန်းရှာသဖြင့်

ဆရာမကြီးက အမျိုးမျိုး ဆုံးမပါသည်။ သို့သော် ရှေ့တင်တွင် ဟုတ်ကဲ့ ဟု ပြောကာ ကွယ်ရာတွင် လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတတ်သဖြင့် ခွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ်သလိုပဲဟု ဥပမာပြရပေမည်။

တစ်ခါမှာ တော့ ကျောင်းတွင် အရိုက်ကြမ်းသည် ၊ အပေါက်ဆိုးသည် ဟု နာမည်ကြီးသော ဆရာမဒေါ်မြမြဦး ဒေါသပုန်ထရတော့မည့် ကိစ္စကို သကောင့်သားနှစ်ယောက် လုပ်ကြသည်။

မေနှင်းတို့ ကျောင်းအနောက်ဘက်တွင် သင်္ချိုင်းအဟောင်းတစ်ခုရှိပါသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းဟောင်းတွင် ကျင်းများ ၊ ချိုင့်များ ၊ အရိုးများ ရှိနေသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက သင်္ချိုင်းဘက်မသွားရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ တချို့ အသည်းငယ်တဲ့ သူတွေက ထိုသင်္ချိုင်းဘေးကဖြတ်လျှင် ဖြူဖြူကြီးမြင်တယ်၊ ခေါင်းပြတ်သရဲမြင်တယ်... စသဖြင့် အမျိုးမျိုးပြောကြသည်။

ပြဿနာက ထမင်းစားကျောင်းပြန်တက်တဲ့ အချိန်။

"ဝေဝေမောင်...မူးလဲလို့ "

ဘယ်ကျောင်းသားက သယ်လာတဲ့ သတင်းလည်း တော့ မသိ။ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကာလကတော့ မေနှင်းချစ်တို့ အဋ္ဌမတန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။

"ဘယ်မှာ မူးလဲတာလဲ"

ဆရာမဒေါ်မြမြဦး စားနေသောထမင်းကို သတိမရတော့။ သတင်း

လာပေးသော ကျောင်သူကို မေးလေသည်။ ။

သူ ထမင်းစားပြီးအပြန် သင်္ချိုင်းဘက်က ဖြတ်ပြန်တော့...

"ဟင်...အဲဒီသင်္ချိုင်းအဟောင်းကနေ မပြန်နဲ့ လို့ ပြောထားတာကို ဘာလို့ အဲဒီဘက်ကနေ ပြန်တာလဲ"

ဒေါ်မြမြဦး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။ ထဘီ မ,၍ လာပြောသောကလေး နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ။

သင်္ချိုင်းအဟောင်းသည် အန္တရာယ်များ သဖြင့် ဘယ်ကလေးမှ ထမင်းစားပြန်လျှင် သင်္ချိုင်းထဲမှ ဖြတ်မပြန်ရဟု တားမြစ်ထားခဲ့သည်။ ။

လတ်ခုလတ်တွင် ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်က ဝေဝေမောင်ကို ကုန်းပိုးလာသည်။ ။ ကျောင်းတွင်းသို့ရောက်တော့ ဝေဝေမောင်ရဲ့ နားတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။ ။

ဆရာ၊ ဆရာမအချို့က ဝေဝေမောင် သတိရလာအောင် အမျိုးမျိုး ပြုစုကြသည်။ ။

ခဏကြာတော့ ဝေဝေမောင် သတိရလာသည်။ ။ သတိရလျှင် ရခြင်းဝါးခနဲ အော်ငိုသဖြင့် ဆူဖို့ စဉ်းစားနေသော ဆရာမဒေါ်မြမြဦးတောင် လန့်သွားသည်။ ။

"ဟဲ့...ဘာလို့ ငိုတာတုန်း...ညည်းကို ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူးလေ"

"သမီးကို ဝေယျာအောင်တို့ အရိုးခေါင်းနဲ့ ပစ်တာ"

"ဟေ..."

"ဘယ်လို...ဘယ်လို"

"သေချာပြန်ပြောစမ်း ဝေဝေမောင်...ညည်း သတိလစ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဝေယျာအောင်နဲ့ ဘယ်သူပါတာလဲ"

အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။ ဆရာမဒေါ်မြမြဦး တစ်စုံတစ်ခုကို ရို ဝံမိလိုက်ကာ ဝေဝေမောင်အား ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ပြန်ရှင်းပြခိုင်းသည်။

"သမီး ထမင်းစားပြီးပြန်လာတော့ သီချင်းထဲက ဖြတ်လာခဲ့တာ။ ဟို ဘက်က ကွေ့လာရင် အဝေးကြီးဆိုတော့..."

"ညည်းက ဖြတ်လမ်းကြိုက်တယ်ပေါ့"

ဒေါ်စန္ဒာခင်ရဲ့ ရွဲ့တဲ့ တဲ့ အမေးကြောင့် ဝေဝေမောင် ဒေါ်မြမြဦးကို မ ဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြမြဦးက မဆူငေါက်မှ စကားရှေ့ဆက်သည်။

"အဲဒါ...အုတ်ဂူတစ်ခုကွေ့နားရောက်တော့ ဝေယျာအောင်တို့ ပေါ် လာပြီး သမီးကို အရိုးခေါင်းနဲ့ လှမ်းပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတာ"

"ဒီကောင်လေးတွေ တော်တော်ဆိုးကြတာပဲ"

ဦးဖေအောင်ရဲ့ မှတ်ချက်စကား ဖြစ်သည်။

"ဝေယျာအောင်တို့ ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ"

ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက နဂိုကတည်းက ဒေါသကြီးသူ၊ စည်းကမ်းကြီး သူ ဖြစ်သည်။

ယခုတောင် ဆရာမရဲ့ မျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့် ခက်ထန်နေကာ ဝေဝေ မောင်အား ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

ဝေဝေမောင်က သူ့ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော ကျောင်းသူကျောင်း

သားတွေကို ပတ်ကြည့်ပြီး လေသံနှင့် ...

"စိုင်းဆိုင်ဖဦးပါ ဆရာမ"

"ငါ ထင်တယ်...ငါ ထင်တယ်...ဟေ့ ကျော်ကျော်...ဝေယျာအောင် တို့ ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရုံးခန်းထဲ ခုချက်ချင်း ခေါ်ခဲ့။ ဝေဝေမောင် ကော ရုံးခန်းထဲလိုက်ခဲ့"

ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးမှာ ကျောင်းတက်နေပြီမို့ ကိုယ်အခန်းဆီ ဦးတည်သွားကြသည်။ ။

နော်မေနှင်းချစ်နှင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဝေဝေမောင်ဘေးနားမှာ ရှိနေတာမို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ပါလာသည်။ ။

သိပ်မကြာခင် အတန်းခေါင်းဆောင် ကျော်ကျော်ရဲ့ နောက်ဘက်တွင် မျက်နှာမချိုမချင်နှင့် ဝေယျာအောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ။

ဆရာမက ဝေယျာအောင်တို့ ကို ပထမဦးဆုံး ဝေဝေမောင်အား တောင်းပန်ခိုင်းသည်။ ။

မျက်နှာမချိုမချင်နှင့် အချိုးမပြေစွာ တောင်းပန်လိုက်သော ဝေယျာအောင်တို့ အား ဆရာမဒေါ်မြမြဦး ဘာမှ မပြောသေးဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

ကိုယ့်တပည့်ပေမို့ ဘယ်လိုမျက်နှာအမူအရာဆိုရင် ဘယ်လိုအချိုးချိုးတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မြမြဦး ကောင်းကောင်း ကြီး သိသည်။ ။

ဤကျောင်းတွင် ဒေါ်မြမြဦးသည် လုပ်သက် (၂၀) နှစ်အထက်ရှိသူမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသား တော်တော်များများမှာ ဒေါ်မြမြဦးကို မသိသူမရှိ။ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သော်လည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။ ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ စကားနည်းအေးဆေးသူမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးကို အဓိက ဆုံးမ၍ စည်းကမ်းကိုင်သူမှာ ဆရာမဒေါ်မြမြဦးသာ ဖြစ်သည်။ ။

"မင်းတို့ ကိုယ်မင်းတို့ မူလတန်းကျောင်းသား မှတ်နေကြသလား ဝေယျာအောင်"

"မင်းတို့ ကို ဆရာမ ဒီလောက်ထိ ရိုက်နှက်ဆုံးမနေတာတောင် မရဘူးဆိုတော့ ဘာလဲ...မင်းတို့ က ဆရာ၊ ဆရာမ ဆိုဆုံးမတာကို ဂရုမစိုက်တာလား"

ဆရာမ တကယ်စိတ်ဆိုးနေတာသိတော့ သူတို့ မျက်နှာ အချိုးမပြေ မလုပ်ရဲတော့ပေ။

"လူဆိုတာ ပြောင်းလဲရတယ်။ မင်းတို့ မှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီအကျင့်ဆိုးကို ခုချိန်မှာ ပြုပြင်ရကောင်းမှန်း မသိတာ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိသေးဘူး။ အသက်ကြီးတဲ့ အထိ ဒီအကျင့် ဒီပုံစံအတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ လူဆိုးလူမိုက် တေ့ဖြူ စင်္စလ ၁ မ ၂ ၁ မုချပါ။ ခု...မင်းတို့ နေထိုင်နေတာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အသိုင်းအဝိုင်း...သူများ ရဲ့ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှု ကို အတုမခိုးရင် မင်းတို့ ဘယ်အချိန်ရောက်မှ ပြောင်းလဲကြမှာ လဲ။ ခဏခဏ ဆူခံနေရတဲ့ မင်းတို့ ကတော့ မသိဘူး။ ခဏခဏဆူနေရတဲ့ ဆရာမကတော့ ရက် လာပြီ"

အခန်း (၃)

သူတို့ စ,နောက်မူမလွတ်တဲ့ ကျောင်းသား အမှတ် (၁၉)တွင် မရှိသလောက်ဖြစ်နေမှ တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ လည်း စနောက်ခံရမှာ ကျိန်းသေဖြစ်သည်။ ။

ဤတွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ ကျောင်းသို့ ကျောင်းသားသစ်မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောင်းလာသည်။ ။ အချိန်ကာလသည် စာမေးပွဲဖြေခါနီး (၁၂)လပိုင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူတို့ မိဘတွေမှာ ရာထူးကြီးသော ဝန်ထမ်းများ မို့ သူတို့ လည်း ဒီကျောင်းသို့ ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ‘ရန်မခ’ နှင့် ‘သဲစုနွေး’ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဘယ်သူက စာမေးပွဲအောင်၍ ဘယ်သူက စာမေးပွဲကျခဲ့သည် မသိ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ (၈) တန်းတွင် တက်ကြရသည်။ ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ ကျောင်းမှာ တွဲဘက်အလယ်တန်းကျောင်းမို့ (၈) တန်းမှာ (အေ) နှင့် (ဘီ) နှစ်ခန်းတည်းသာ ရှိသည်။ ။

အေနှင့် ဘီဟု ဆိုသော်လည်း အခန်းနှစ်ခန်း၏ ကြားအလယ်တွင် သုံးထပ်သားပြားတစ်ချပ်သာ ခြားနေသဖြင့် ဘီအခန်းထဲက ကျောင်းသား အေအခန်းထဲသို့ ရောက်လိုရောက်၊ အေအခန်းထဲက ကျောင်းသား ဘီအခန်းထဲ ရောက်လိုရောက်နှင့် ရောယှက်နေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အေ,ဘီခွဲခြားခြင်းသည် အမည်ခံသာ ဖြစ်သည်။ ။ ရန်မခ

တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ စာတော်ကြသူများ ဖြစ်၍ အေအခန်းတွင် နေရသည်။ ။

ကျောင်းသားကျောင်းသူနည်းသော နယ်ကျောင်းမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသား အသစ်ပြောင်းလာလျှင် အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

ရန်မခသည် (၈) တန်းကျောင်းသားအရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အရပ်က အမြင့်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်က ရန်မခ၏ အရပ်မှာ ၅ ပေ ၉ လက်မ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ။ အရပ်မြင့်သည် ဆိုသော ဝေယျာအောင်တောင် ရန်မခထက် (၄) လက်မခန့် နိမ့်၏။

ရန်မခသည် အရပ်မြင့်ရုံမက လူလည်း အသားဖြူဖြူခပ်ချောချော ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ညီမဖြစ်သူ သဲစုနွေးကတော့ သာမန်အရပ်ရှိသော်လည်း သူမသည် လည်း ညိုချောလေး ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး၏ ဦးစားပေးခြင်းကို ခံရလေသည်။ ။ ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း သူတို့ မိဘတွေက ဝန်ထမ်းထဲက ရာထူးကြီးကြီးများ မို့ သူတို့ ကို ဦးစားပေးသည်။ ။

တစ်လအတွင်း သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ကျောင်းလုံးက သိသည်။ ။ တချို့ ခပ်ကဲကဲကောင်မလေးများ သည် ရန်မခရှိရာသို့ မသိမသာ လာကြည့်ကြသည်။ ။ ကျောင်းသားအချို့ကတော့ သဲစုနွေး မြင်သာစေရန် ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် မသိမသာ ကိုယ်ထင်လာပြကြသည်။ ။

သဲစုနွေးသည် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ နှစ်ယောက်၏ ဘေးတွင် လာထိုင်ရသည်။ ။ နေရာလွတ်ကလည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ ဘေးသာ ရှိတော့သည်။ ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့် နော်မေနှင်းချစ်က ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်ကြခြင်းမို့ သဲ

စုနွေး ရောက်လာသည့် အချိန်မှ စ၍ မျက်စိနောက်ရတော့သည်။ ။

တစ်ကျောင်းလုံးက သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်တွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့် နော်မေနှင်းချစ်က သဲစုနွေးကို ခပ်တန်းတန်းသာ ဆက်ဆံသည်။ ။ သူ့အစ်ကို ရန်မခကိုဆို ဝေလာဝေး။

ရန်မခကပဲ ကံဆိုးလေသလား၊ ဝေယျာအောင်တို့ ပဲ ကံဆိုးလေသလား မသိ။ ရန်မခ ထိုင်ရသည့် နေရာမှာ ဝေယျာအောင်နှင့် စိုင်းဆိုင်ဖဦး၏ ခုံတွင် ဖြစ်သည်။ ။

ဟုတ်တော့ဟုတ်နေသည်။ ။

"ရှင်ငြိမ်းမိုး"

ခေါ်သံက ဝေယျာအောင်ရဲ့ ခေါ်သံမို့ ရှင်ငြိမ်းမိုး လှည့်မကြည့်။ နော်မေနှင်းချစ်နှင့် စကားပြောမပျက် ရှိနေလိုက်သည်။ ။

သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာတာကိုက ရင်တော့ထိတ်စေသည်။ ။ ပြဿနာတစ်ခုခု သယ်လာမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"ရှင်ငြိမ်းမိုး"

"ဘာတုန်း"

"နင်ကလည်း ကောင်းကောင်း လေးထူးစမ်းပါ"

"နင်က ဆရာမို့ ငါက ကောင်းကောင်း ထူးရမှာ လား။ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့ ဝေယျာအောင်ရယ်...နင့်ကို ငါ ကြောက်လွန်းလို့ ပါ"

ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ စကားကြောင့် နော်မေနှင်းချစ်က ခစ်ခနဲရယ်လေသည်။

။

ဝေယျာအောင်က သူ့ဘက်သို့ လုံးဝမလှည့်သော ရှင်ငြိမ်းမိုးကြောင့်

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်စေရန် ကိုယ်ကို ရွှေ့လိုက်သည်။ ။

"ငါ အကောင်းပြောမလို့ "

"နင်နော်...ငါ အကောင်းပြောနေပါတယ်ဆို။ ငါလုပ်လိုက်ရင် သေသွားဦးမယ်"

"အောင်မာ...နင်က"

လက်သီးနှင့် လာရွယ်သဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး စိတ်တိုသွားကာ ဝေယျာအောင်ရဲ့ ပခုံးကို ဖျန်းခန ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"အား"

"နင် တကယ်လုပ်တာပဲ"

"နင် ငါ့ကို လက်နဲ့ ရွယ်စရာလား။ သွားစမ်းပါ...ဝေယျာအောင်ရာ...နင် မသွားရင် ငါ ဆရာမနဲ့ တိုင်မှာ နော်"

ဆရာမနှင့် တိုင်မှာ နော်ဆိုတော့ ဝေယျာအောင်ရဲ့ ကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ယခု သူတို့ အတန်းပိုင်မှာ ဆရာမဒေါ်မြမြဦးဖြစ်လေသည်။ ။

"ငါ တကယ်အကောင်းပြောနေတာ...ငါ့ကို သန့်ရှာစာအုပ် ခဏငှားပေးလို့ "

"ဘာ...ဘာပြောတယ်"

"နင်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းအော်စမ်းပါ"

"ငှားပေးချင်စရာပဲ...နင့်ကို စာအုပ်ငှားပေးရင် ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို ပြန်ရဖူးလို့ လဲ။ ရှင်ငြိမ်း...မငှားပေးနဲ့ နော်"

"အောင်မာ...ဂျုပုမ...ငါ နင့်ဆီက ငှားနေလို့ လား"

"ဘယ်သူ့ဆီကငှားငှား မငှားပေးဘူး။ ဟုတ်တယ်...ဝေယျာအောင်
...စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ ငါတို့ စာအုပ်ပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝ မငှားပေးနိုင်
ဘူး။"

"ကပ်စေကုပ်မတွေ့...ငါ ပြောရတာမောတယ်...သွားမယ်"

"ကြွ...ကြွ"

ပေစောင်းစောင်းနှင့် ထွက်သွားသော ဝေယျာအောင်ကို ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်
မေနှင်းချစ် ထောပနာပြုလိုက်သည် ။

မေနှင်းချစ် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဝေယျာအောင်တို့ ကို စာအုပ်ငှားပေးတို
င်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတတ်ပေ။ ကိုယ်တွေက အတန်းမပျက်သူတွေမို့
စာအုပ်တွေထဲတွင် အမြဲတမ်း စာပြည့်နေသည် ။

ဒါကို ဝေယျာအောင်နှင့် ဆိုင်ဖတို့ က အခွင့်ကောင်းယူကာ ရှင်ငြိမ်း
မိုးတို့ ထံမှ စာအုပ်ကို စာမေးပွဲတိုင်း နှစ်တိုင်း အပျောက်ရိုက်နေကြ ဖြစ်
သည် ။

ဒီနှစ်တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ နပ်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် ဒီနှစ်သည် အစိုး
ရစစ်ပေမို့ စာအုပ်ကို ဘယ်သူမှ မငှားနိုင်။ ပျောက်ပျက်သွားသော မှတ်စု
များကို ဘယ်သူ့ဆီမှ ငှားလို့ မရနိုင်။ အားလုံးက စာမေးပွဲအောင်ရေး
ကြိုးစားနေကြရာ မှတ်စုပျောက်မှာ စိုးကြသည် ။

"ရှင်ငြိမ်းမိုး"

"နောက်တစ်ယောက် လာပြန်ပလား"

ဒီတစ်ခေါက်ရောက်လာသူက ဆိုင်ဖဦးဖြစ်သည် ။ ဆိုင်ဖဦးအသံမို့
ရှင်ငြိမ်းမိုး လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကျော့နောက်ကို မျက်လုံးပြူးကြီးကြည့်နေလေသည်။ စိတ်ထဲမသိုးမသန့် ဖြစ်လာသဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးကျော့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ဖဦး ရှင်ငြိမ်းမိုး မသိအောင် ဘာလုပ်နေသလဲအတွေးနှင့် ခေါင်းကိုပွတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ရာ...

"ဟင်"

ရန်မခကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ မျက်နှာမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ရန်မခဘေးက ဆိုင်ဖဦးကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြည့်မိတော့...

"ရန်မခက သူတို့ ကျောင်းမှာ တွက်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ချာနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းမှာ တက်တဲ့ သင်္ချာတွက်ပုံတွက်နည်း မတူလို့ တဲ့ "

"နင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ စာစုံတယ်လို့ သူတို့ ကပြောလို့ ငါ့ကိုစာအုပ်ခဏ္ဍားပေးပါလား။ မပျောက်စေရဘူး။ မနက်ဖြန်မနက်ကျောင်းရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပေးမယ်။ စာအုပ်လည်း ဖျက်ရာတွေခြစ်ရာတွေ မဖြစ်စေရဘူး"

ဆိုင်ဖဦးကို ကြည့်နေရာမှ သူ့စကားကြောင့် သူ့ဆီသို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

မေနှင်းချစ်ဆီ မသိမသာကြည့်မိတော့ မေနှင်းချစ်ကလည်း သူတို့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေလေသည်။

လူတကာ သူတို့ ကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာ မေနှင်းချစ်တို့ က သူတို့ကို လမ်းတွေ့လို့ မှ မျက်နှာလွဲသွားသူများ ဖြစ်သည်။

ယခု ထိုလူက သူမတို့ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ညီမကတော့ နေ

မကောင်း၍ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်တဲ့ ။

သဲစုနွေးက ရှင်ငြိမ်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင်စကားပြောချင်နေပုံရသော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်းနေသောကြောင့် ဘာမှ စမခေါ်၊ မပြောရဲပေ။

"ငါ့ကို ငှားပေးမယ်လား"

"နင်ကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းသူကျောင်းသားအချင်းချင်းကို တွန့်တိုနေလိုက်တာ"

"ငါ ဘယ်မှာ တွန့်တိုလို့ လဲ"

"မတွန့်တိုရင် ငှားပေး လိုက်လေ။ ဒီတစ်ခါ တကယ်ကတိပေးတယ်။ နင့်စာအုပ် ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဖြစ်ရင် နင် ဆရာမနဲ့ တိုင်...ဟုတ်လား"

ဘာဆေးကောင်းနေသည် မသိ။ ဆိုင်ဖဦးက သူ့ကိုယ်တိုင်ကတိတွေ အခိုင်အမာပေးလို့ ။

ရှင်ငြိမ်းမိုး မေနှင်းချစ်ဆီ လှည့်ကြည့်တော့ မေနှင်းချစ်က မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။
